

տաշտերուն (աստ, 70), եւ որ զգալի է Սերերիանոսի բացատրութեան մէջ եւս. «Այդչափ զսարկարանս աստուածեղէն բանինն քամեցէք, եւ յետ արբեցոյրնանն ծաւալի էք»:

Թակոյկ: Հոմանիշ պրս. տակոկին (Հբշ. 153), էր ընդունարան գինւոյ՝ որով ըմպելին կը փոխադրէին մառանէն ճաշարան, եւ անտի կը լեցնէին բաժակները: Պարսից Արտաշէս արքայի տաճարին մէջ կային «քակոյք եւ ըմպելիք թագաւորին ոսկեղէնք եւ արծաթեղէնք» (Եսթ. Ա, 7): Ոսկերեւանի արբեցողը «քակոյս ըղձանայ» (Մտթ. Բ, 18), եւ մեր զրացի Աղուանից Վաչական թագաւորի ճաշարանին մէջ՝ սովորականներէն զատ կար եւ առանձին «քակոյկ մի յարքունի սպասէն՝ լցեալ արքայի ըմպելի գինի», աղքատաց համար (Կաղ. 47): Որով յայտնի է՝ թէ հայ տաճարին եւս սեպհական էր այն, ըսել տալու համար Բարսղի հայ մեկնչին, «քակոյկս՝ որ զանապակն ունի» (Լծ. Պհ. Գ): Ս. Գրոց մէջ մեր «քակոյկը» կը զուգադրի զանազան յոյն բառից: Ասով թարգմանուած է *κράθισ* (Երգ, Է, 2. Նիւս. Երան. Դ), զի մեր չունէինք «խառնարան» (աստ, 71), այլ փոխանակ ասոր՝ թակոյկը կը գործածէինք: Ասով թարգմանուած է եւ *ὀδρία*,